

Dobrodruzi

Krajina za dírou v plotě byla po včerejším dešti svěží a voňavá.

Tři dobrodruzi si vykračovali pěšinkou v trávě směrem k lesu.

Batůžky nakonec kupodivu neměli moc těžké.

Eda zapomněl na lupu a tužku.

Róza nepřibalila sirky a baterku.

Hugo si usmyslel, že se obejdou bez skleničky s uzávěrem a bez provázku.

Jídla a pití měli dost.

Podle mapy měli k lesu dorazit kolem poledne. Nepospíchali.

Prozkoumali hlubokou kaluž vody. Zamávali letícím ptákům. Pozdravili mravence.

Šli pěkně za sebou a vyhlíželi dobrodružství.

„Je dobrodružství nebezpečné?“ zavolal zezadu Eda.

„Většinou je velmi nebezpečné,“ odpověděl Hugo, který šel první.

„Vždycky ti při něm buší srdce,“ zamyslela se Róza.

„Dobrodružství je něco nového a nečekaného,“ řekl Hugo.

„Dobrodružství je nejlepší, když je při něm někdo s tebou,“ kviknul Eda.

„Každopádně je dobrodružství zábavné. Zažije se a pak se na něj vzpomíná,“ přidal Hugo.

„A něco se při něm objeví,“ zasnul se Eda. „Moře, diamanty nebo nové souhvězdí.“

„Jsem zvědavá, jaké dobrodružství čeká na nás,“ usmála se Róza.

Když se přiblížili k lesu, vzduch se ochladil. Barvy potemněly.

Vůně jehličí, kterou dosud neznali, naznačovala, že dobrodružství je někde blízko.

Z dálky se ozývaly tajemné neznámé zvuky.

Dobrodruzi našlapovali potichu a opatrně nahlíželi za kmeny stromů.

Cesta se začala prudce svažovat dolů a přes ni se jako hadi plazily ohromné kořeny.

A zrovna jeden takový zlomyslný kořen se omotal Edovi kolem nožky.

Eda zavrával.

Zamával tlapkami, a jak padal k zemi, strčil do Rózy před sebou. Róza se pokusila zachytit za Hugovu srst.

Hugo se ale lekl a místo toho, aby ji podržel, skácel se k zemi spolu s ní.

V tu ránu se dolů z kopce kutálely tři chlupaté koule. Nadskočily pokaždé, když se batůžkem odrazily od země.

Nakonec s žuchnutím přistály v kamenitém dolíku u malého jezírka.

„Au au au,“ naříkal Hugo.

„Ou ou ou,“ skučela Róza.

Eda jen seděl a blaženě se usmíval. Hlava se mu točila. Ale před ním se třpytila hladina moře. Kolem se blýskaly diamanty. A nad hlavou mu tančily hvězdičky.

„Souhvězdí moudrého morčete,“ vydechl Eda a zavřel oči.

Když Eda oči zase otevřel, skláněla se nad ním Róza.

„Jak ti je?“ zeptala se ho ustaraně.

„Báječně,“ usmál se Eda.

Na čele měl velkou bouli a v tlapce svíral kamínek.

Vyklepali si ze srsti jehličí, oprášili batůžky a vytáhli z nich svačiny.

Seděli na břehu jezírka a pozorovali zapadající slunce.

„Bylo tohle už dobrodružství?“ zeptal se Eda.

„Ano, bylo to nebezpečné!“ zvolal Hugo.

„Bušilo mi srdce,“ kvikla Róza.

„Přihodilo se to nečekaně,“ řekl Hugo.

„Prožili jsme to společně,“ dodal Eda.

„Bylo to zábavné a budeme na to vzpomínat,“ pokýval hlavou Hugo.

„A něco jsme objevili. Jen už nevím přesně, co to bylo,“ pomyslel si Eda.

„Bude mi to připomínat tenhle diamant,“ podíval se na kamínek, který držel v tlapce.

Když prolézali dírou v plotě do ohrádky, řekl Hugo: „Jsem rád, že jsme ji nepotkali.“

„Koho?“ divila se Róza.

„Šelmu,“ zašeptal Hugo.

Všichni si přece jen oddychli, že jsou zpátky v bezpečí ohrádky.

A krátce před půlnocí, když už všichni spali ve svých postelích, ukázalo se na obloze souhvězdí moudrého morčete s jasnou hvězdou uprostřed.

